

Buitenpost

Tijdschrift van Volkstuindersvereniging Kweeklust

Nummer 1

Zomer 2016

Inhoudsopgave

Redactioneel		2
<i>Loes Geraedts</i>	De sloot en het schrijvertje	3
<i>Ti Fens</i>	Goddelijk Goed	5
<i>Wim Jansen</i>	Honing uit de omgeving; een oplossing voor hooikoorts?	6
<i>Gijs van Dalfsen</i>	Dierspotters	7
<i>Ton Verburg</i>	Van de burgermeester en wethouders	8
<i>Hans Hoenderdos</i>	Vrolijke berichten	9
<i>Tineke van Bottenburg</i>	Tips voor nieuwkomers	10
<i>Hans Hoenderdos</i>	De kranen van Kweeklust	11
<i>Agnes Claessen</i>	Het wonder dat Grevita heet	12
<i>Tineke van Bottenburg</i>	Kabouters en boeddha's	13
<i>Else de Haan</i>	Lang leve het zevenblad!	15
<i>Jan Boerstoel</i>	De Berenklaauw	17
<i>Dini Aalpol</i>	Terugblik	18
<i>Tineke van Bottenburg</i>	Historie Kweeklust	18
<i>Hans Krabbe</i>	Gedicht	21

Redactioneel

Daar is ie dan, BuitenPost, zomer 2016. Een eigen tijdschrift voor de VTVKweeklust.

De omslag is actueel, zoals dit keer een foto van de stekjesmarkt op 7 mei. Zo hebben we de gelegenheid om elke keer een beeld te geven van een of andere vrolijke bedrijvigheid binnen de vereniging.

Nog niet boordevol, maar al wel goedgevuld. Jullie bijdragen bevestigen ons idee dat het leuk is om voor en door kweeklustigen met enige regelmaat een blad te maken. Jullie treffen in dit eerste nummer verhalen over vroeger en nu, gedichten, zelf geschreven of van een ander om met ons te delen, leuke en nuttige tips, mooie waarnemingen, een kijkje over het tuinhek en nog meer.

Er zitten een paar rubrieken in, die zeker gaan terugkomen, zoals 'van de burgemeester', waarin het bestuur informatie kwijt kan, 'dierspotters', waarin je je waarnemingen kwijt kan, 'de kranen van Kweeklust', een rubriek die vast nog wel breder wordt dan alleen kranen. En, het is een tijdschrift op papier, zodat je er in kunt bladeren en hem rustig onder een boom in je tuin kunt lezen. BuitenPost is te koop in de Tuinwinkel. Voor wie wil is Buitenpost er ook digitaal.

Het volgende nummer is het Winternummer. We doen een oproep aan een ieder om te reageren, de rubrieken aan te vullen, en andere bijdragen te leveren.

De deadline voor het Winternummer zal in de Mededelingenkast bekend gemaakt worden.

Wij oogsten graag pennenvruchten.

Veel leesplezier,

De redactie

De redactie: Tineke van Bottenburg, Gijs van Dalftsen, Loes Geraedts, Else de Haan
Ontwerp cover en illustraties: Gijs van Dalftsen

De sloot en het schrijvertje

Loes Geraedts (tuin 125)

Als het nog vroeg en stil is op Zondagochtend zit ik graag aan de slootkant van mijn moestuin. Soms hangt er nog mistige damp boven de sloot. Dat is extra mooi, ik hoor de kleine geluidjes: de kikker die z'n kop boven het water uitsteekt, de hommelmot die zoemend in een gele lis verdwijnt en wat ritselt daar? Ik kan het net niet zien. Ah daar komt het schrijvertje voorbij met zijn lange pootjes. Of is het een schaatsenrijder? Ik noem hem schrijvertje en ik doe net alsof ik 't schrijvertje ben geworden. Ik ben midden op de sloot en ik kijk rond, ik zie twee grote meeuwen op 't dak van een huisje, ik ben daar wel eens heel erg van geschrokken, ik kroop onder een blaadje en wachtte af, maar er gebeurde niks. Na een poosje keek ik voorzichtig om 'n hoekje. Ze stonden nog precies hetzelfde naast elkaar, zonder te bewegen. Het leek wel of ze vastgelijmd waren. Nou daar hoef ik dus niet meer bang voor te zijn. Ik schaats maar eens wat verder over de sloot, nu kan het nog er licht nog niet zoveel kroos. Later in het jaar ligt er zoveel kroos dat ik een beetje moet zwoegen om erover heen te lopen dan kan ik niet lekker schaatsen. Oh wat gebeurt daar onder me, ik hoor gekerm. Ik zie het al, daar liggen naaktslakken op de bodem. Ik zie wel eens een vrouw die slakken in de sloot gooit. Zo opgeruimd staat netjes, waar moet ik ze anders laten denkt ze. Maar *zij* hoort ze niet kermen daar op de bodem van de sloot. Dierenbeul.

Ik ga maar eens wat verder. Eng donker is het, want de sloot gaat onder een straatje door. Het leven van een schrijvertje is niet altijd even leuk. Ik schaats als een bezetene door de donkerte. Eigenlijk hoef ik niet bang te zijn om opgegeten te worden bijvoorbeeld, want niemand vindt mij lekker. Ik smaak naar niks, ik besta uit pootjes en sprietjes. Maar toch, ah daar is het weer lichter. En daar staat dat mooie kasje. Vroeger zaten daar gebogen glazen ramen in. Nu zijn het doorzichtige plastic ramen. Is natuurlijk veel te duur ramen van glas met een bocht. Ik ga even bij de dotterbloemen uitrusten, daar komt net broeder ringslang voorbij of is het 'zuster', ze heeft zo'n dikke buik van de eieren zeker, ze zoekt een plekje om ze uit te poepen, of hoe gaat dat bij slangen? Gelukkig ziet ze mij niet want van slangen weet je het nooit, als ze honger hebben eten ze alles, zelfs sprietjes als ik. Verder maar weer. Hee weer zo'n donkere doorgang onder een straat door, even doorbijten want daar is het oude tuintje van Riekje. Ik ging daar altijd even aan land om tussen haar bessenstruiken te zitten en te luisteren. Ze kon zo leuk fluiten als ze stond te schoffelen. Nu is het er een kale boel zonder bessenstruiken en zonder Riekje. Dus ik ga maar verder.

De sloot splitst zich, maar ik ga rechtdoor, want ik wil nog even mijmeren over vroeger. Lang geleden (ja ik ben al heel oud) stond er een huisje op de tuin gebouwd van oude deuren.

De mensen hadden geen geld om van die sjieke tuinhuisen neer te zetten, dus oude deuren en stukken glas vonden ze goed genoeg om een huisje van te bouwen. Zo ook die oudere man en vrouw. Als het maar even mooi weer was zaten zij op hun stoepje te schaken, met ieder 'n

glaasje jenever en de fles binnen handbereik. In diep gepeins boven hun schaakbord. Heel soms gooide de man de hele boel omver uit woede omdat hij alweer ging verliezen. Ik maakte me dan snel uit de voeten, voordat je het weet krijg je een paard of de koning op je knar. Ik weet niet of ik dat overleef. Voorlopig ga ik slapen.

Wordt vervolgd!!

Tekening Thom Geraedts

Goddelijk goed

Ti Fens (tuin 20)

Vandaag heb ik niet gedaan wat ik zou moeten doen. Ik had het me heilig voorgenomen, maar het was zo mooi weer en soms scheen zelfs de zon. De mailtjes die ik nog moest versturen. Het artikel dat ik nog moest schrijven. De mensen die ik moest bellen. Het werk voor maandag dat voorbereid moest worden. Het huis dat schoongemaakt moest worden. Ik heb het niet gedaan. Ik stond met de dweil in mijn hand en ik heb hem losgelaten. Ik ben naar buiten gevluht, ik heb de fiets gepakt en ben naar de volkstuin gereden, op vijf minuten afstand van mijn huis. Sommige mensen zeggen: 'Een volkstuin? Zoveel mogelijk stenen in de tuin, betegelen dat ding. Nog meer werk dat niet afkomt, nog meer schuldgevoel over zaken die niet meer gedaan worden, uitgesteld, afgesteld.'

Ze hebben gelijk. Het was een ramp in het begin. Het zevenblad dat maar blijft groeien, de pispot die van geen ophouden weet, de paardebloemen die het gras overwoekeren. De voortdurende onzekerheid, gevoed door het gebrek aan kennis: 'Is dit nu een plant of is dit onkruid?' Mensen die ons uitlachten toen we trots op de huiskikker in de vijver wezen. 'Wacht maar, straks heb je een hele kikkerfamilie.' Tien dikke tijdschriften in de winkel vol reclame, mooie serres en aanwijzingen hoe een nieuwe tuin aan te leggen, maar niets over de planten in mijn tuin. Vijftig boeken in de bibliotheek, honderd websites op het internet. Ik raakte zelf overwoekerd, maar de vraag bleef: 'Is dit nu onkruid of is dit een plant?'

En 's nachts in bed, na urenlang surfen op het internet, voelend in het donker:

'Ik geloof dat we iets verkeerd doen.'

'Ik ook.'

'We hebben toch een tuin genomen om er 's avonds na ons werk lekker witte wijn te drinken en een hapje te nemen?'

We namen ons voor nooit meer perfectionistisch te zijn. En het lukte. Er kwam een hangmat, een deken en een matras. En op zondag sliepen wij in de zon. Zelfs de voorzitter viel het op: 'Ik zie de hele familie regelmatig luiëren.' En wij knikten.

Op een avond toen we teut waren van de witte wijn kwam 'de schoonheidscommissie' langs om te vertellen wat we allemaal niet goed deden. Het onkruid moest weg, de overhangende takken moesten gesnoeid worden, de sloot gebaggerd. En wij knikten opnieuw. Eindelijk wisten we waar we moesten beginnen. De week daarop zijn we aan het werk gegaan. Maar nu is het heerlijk. Dit voelt hetzelfde als vroeger. Frisse wind, vieze handen, lopende neus. Buitenspelen!

Daarom ben ik vanmiddag gegaan. En heb ik in de stromende regen bomen gesnoeid, takken verplaatst, straatje geveegd, bladeren geharkt, spierpijn gekregen. Drijfnat ben ik geworden en ik dacht: 'Dit is goed, dit is goddelijk goed'.

Eerder verschenen in 'Tot nut en genoegen – volkstuin en cultuur in Nederland'.

2002 – uitgeverij 010

Honing uit omgeving: een oplossing voor hooikoorts?

Wim Jansen (tuin 13c)

Honing wordt al eeuwenlang gebruikt. Als zoetmiddel en soms ook als een geneeskrachtig product. Honing, vooral als die is gewonnen van bepaalde planten heeft aantoonbaar goede eigenschappen. Vooral de honing van de Manukastruik of *Teatree* is bekend om de antibacteriële eigenschappen, die overigens ook in andere typen honing voorkomen. Zo wordt (steriele!) honing toegepast in zalfmengsels en bij wondverzorging. Daarnaast wordt honing in sommige volkswijsheden genoemd als een goed middel tegen allergie voor stuifmeel, hooikoorts. Zoals bij veel natuurlijke middelen zijn de "wetenschappelijke" meningen daarover verdeeld. Een Fins onderzoek* uit 2011 geeft echter een aanwijzing dat die kwaliteit in honing zeker aanwezig kan zijn. Hiervoor lijkt het belangrijk dat de honing uit de omgeving komt, "koud geslingerd" (dus niet verwarmd) is en vóór het begin

van het seizoen wordt gebruikt. In het Finse experiment kregen 44 mensen met allergie voor berkenstuifmeel dagelijks een kleine hoeveelheid (berken)honing. Vergeleken met een groep mensen die behandeld werden met farmaceutische medicijnen had meer dan de helft minder klachten en ook hadden ze minder vaak medicijnen nodig. Ze gebruikten de honing vanaf november tot aan het eind van de bloei van de berk in maart.

Het is waarschijnlijk dat, wat voor de berkenpollen geldt, ook op andere bloeiende planten van toepassing is. De praktijk leert evenwel dat niet iedereen voor elke behandeling in gelijke mate gevoelig is. Maar mocht u last hebben van hooikoorts dan is het misschien de moeite waard om eens een kleine dagelijkse hoeveelheid honing te proberen, afkomstig uit de directe omgeving waar immers ook de planten bloeien waarvoor u gevoelig bent. (Dus niet honing van het Kruidvat of de supermarkt, die komt soms uit Zuid-Amerika!).

Goede honing komt uit de natuur en is in ieder geval lekker en het is zoet. Bedenk echter wel dat honing voornamelijk suiker is, een voedingsmiddel waar zeker ook nadelen aan kleven. En gebruik nooit verse honing voor baby's of op open wonden.

Saarinen K., Jantunen J. et al., Birch pollen honey for birch

pollen allergy--a randomized controlled pilot study, Int Arch Allergy Immunol. 2011;155(2):160-166

Dierspotters

Gijs van Dalfsen (tuin 20)

Zelf zag ik een grote haas op het Kweekpad. Hij holde een paar keer vooruit toen hij me zag. Tot hij rechtsaf sloeg. Op zoek naar een krop sla, stel ik me voor. En twee jaar geleden had ik spitsmuizen in de tuin. Spitsmuizen eten slakken, dus ik zag het wel zitten met m'n nieuwe vriendjes . . maar met een zwarte rug. Dat klopt toch niet, dus ik twijfel nog.

Koos Borsje vertelde me dat iemand een dode wezel gevonden had. Maar dat telt natuurlijk niet. En dat een drolletje van een egel ontzettend stinkt, en bovendien te herkennen is aan een . tja, hoe zei ze dat nou weer . . een spitspuntje omhoog. Dat zijn natuurlijk interessante verhalen.

Heeft u een dier gespot op Kweeklust? We horen het graag. Dan kunnen we het verder vertellen.

Van de Burgemeester (en wethouders)

Beste Medetuinders,

Voor u ligt het eerste tuinblad dat sinds kort is opgezet door vrijwilligers van onze vereniging "VTV Kweeklust". Zoals wordt vermeld in het voorwoord is het de bedoeling dat we hiermee onze kennis over tuinieren kunnen overbrengen aan andere leden en ook het wel en wee kunnen delen over ons complex.

Tevens een mooie gelegenheid voor het bestuur om dingen, die ons allen aangaan, te belichten zonder daarvoor op de eerstvolgende jaarvergadering te moet en wachten.

Aan mij de eer vanuit het bestuur het spits te mogen afbijten. Het zal u niet ontgaan zijn dat er door enkele leden begonnen is het hoofdpad op te knappen, zodat we er weer over kunnen gaan lopen c.q. fietsen zonder te struikelen of te vallen.

De Tuincommissie is met het algemeen-werk hier en daar bezig de verwilderde plekken langs het hoofdpad te fatsoeneren en opnieuw aan te planten. De bouwcommissie is aan het kijken wat we kunnen doen aan de tuinwinkel om deze op te frissen en zo in te richten dat er ook andere verenigingsactiviteiten in kunnen plaatvinden. (midwinterborrel/bestuur overleg/plantjesmarkt enz.)

Kortom gezegd, we zijn bezig om Kweeklust een mooiere uitstraling te geven en tevens de leden bewust te maken waar Kweeklust voor staat (vooral de nieuwe leden.)

"VTV Kweeklust" is een volkstuintencomplex en als u gaat kijken wat de betekenis van een volkstuin is staat er in het Hedendaags Nederlands handboek van de Dikke van Dale:

"VOLKSTUIN: klein lapje grond, deel uitmakend van een complex, waarop door stadsbewoners voedings- en siergewassen worden geteeld". Het bestuur gaat er daarom ook nauwer op toezien dat de uitgegeven gronden dusdanig gebruikt zullen worden.

Het is ons een doorn in het oog dat er leden zijn, die alleen maar een grasveld houden met daaromheen bomen c.q. struiken voor de privacy en recreatie. Dat er gerecreëerd wordt begrijpen wij en dat moet ook mogelijk zijn, maar het hoofddoel is een Volkstuin, eventueel in combinatie met recreatie. Tevens moet erop gelet worden dat de auto's voor het complex dusdanig geparkeerd worden dat het overige verkeer er geen last van ondervindt. Momenteel wordt er vaak dusdanig geparkeerd dat het landbouw- en vrachtverkeer er niet meer langs kan op deze toch wel smalle weg.

Als dit blijft gebeuren, lopen we de kans er een parkeerverbod aan over te houden voor ons complex. Hier zijn wij als de leden van Kweeklust niet bij gebaat, dus s.v.p. zo parkeren dat u niet over de weg steekt met uw voertuig. Houdt u aan de regels van onze vereniging, dan hoeven de commissies u niet op uw verplichtingen te wijzen, dat is zowel voor hen als voor u wel zo prettig

Een heel prettige en vruchtbaar seizoen met veel zon toegewenst door uw voorzitter van "VTV Kweeklust",

Tom Verburg (tuin 26)

Vrolijke berichten

HaHo (tuin 2b)

Tips voor nieuwkomers

Tineke van Bottenburg (tuin 108) en Koos Borsje (tuin 104)

Heb je je helemaal verheugd op zo'n heerlijke tuin, lekker met je kinderen buiten zijn, leuk wat groente verbouwen, altijd verse bloemen mee naar huis, heerlijk uren onder de boom zitten lezen, zo nu en dan een BBQ met vrienden, een en al plezier en ontspanning.

Maar: je hebt er niet bij stil gestaan dat het doorgaans of te droog of te nat is, dat bomen en struiken heel hard groeien en het dus in een mum van tijd een oerwoud is. En wat dacht je van het gras, dat moet in de zomer wel een keer per week gemaaid worden. En na het gras is al dat onkruid misschien wel de meest harde groeier: heermoes, haagwinde, paardenbloemen, kweekgras. Ook best leuk om het te laten staan, want het bloeit zo leuk, maar na verloop van tijd kun je je eigen tuin niet meer is. En dan moet je de heg aan het hoofdpad bijhouden en het er ook nog onder schoonhouden. In plaats van ontspannen raak je in de kortste keren overspannen.

En toch is een tuin heerlijk, echt waar.

Hierbij een paar tips om het leuk te houden:

- Blijf vasthouden aan de romantische ideeën waarmee je begon toen je je inschreef voor de tuin
- Maak tijd voor de ontspanning en het genieten.
- Kom regelmatig, zo mogelijk meerdere keren per week; gewoon een uurtje even wat doen. Ga er maar van uit dat je tuin je gemiddeld een uur of vier per week kost.
- Doe iedere keer dat je op de tuin bent een klein stukje of een overzichtelijk karweitje.
- Kijk hoe anderen het doen, je burens kunnen je goede tips geven. Kweeklust heeft ook een tuincommissie, waar je met vragen terecht kunt. Namen staan op het Mededelingenbord bij de ingang.
- Zaterdag 's morgen tussen 11 en 12 uur is de tuinwinkel open. Daar kun je dingen voor de tuin kopen, zaden bestellen en informatie opdoen. Bij een kopje koffie – meestal staat de koffie klaar – is het makkelijk om advies te vragen.
- Gun jezelf de tijd –twee of drie jaar- om de tuin in te richten, te maken zoals jij het wilt. Dat kost echt wel wat tijd.

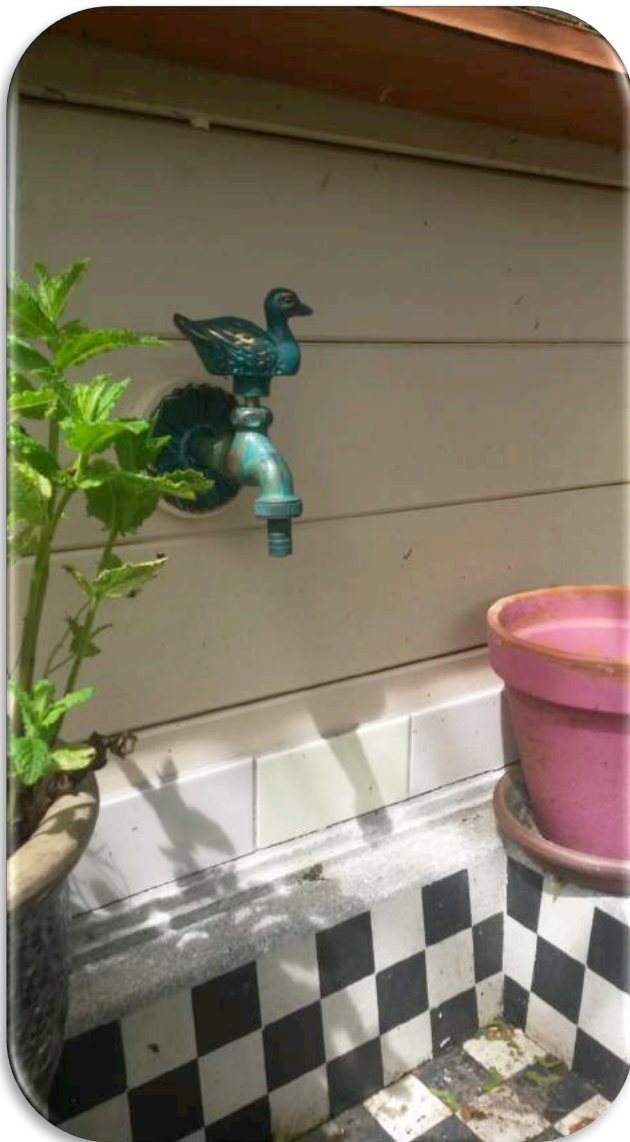
- Er zijn leuke tijdschriften en boeken over tuinieren met handige tips, leer een paar vervelende onkruiden herkennen, dan kun je ze beter te lijf.

Veel tuinplezier

De Kranen van Kweeklust

Hans Hoenderdos (tuin 2b)

*Als je goed kijkt is er heel wat te ontdekken op Kweeklust.
Kranen bijvoorbeeld.*

Het wonder dat Grivita heet

Agnes Claesen (tuin 112)

Een dramatisch verhaal met een happy end.

Lief, vrolijk, handtam en vol vertrouwen in mensen: zo kennen de buurtbewoners in een straat van Boekarest de zwerfhond Grivita. Ze had een vaste slaapplek en werd regelmatig gevoerd. Tot op een avond in de herfst van 2013

dierenbeulen gruwelijk misbruik maakten van haar vertrouwen. Grivita werd verschrikkelijk toetakeld: haar neus en bovenkaak werd met een zwaar voorwerp volledig verbrijzeld.

Maar Grivita bleek sterker te zijn dan de personen die haar verminkten. Wonder boven wonder bleef ze in leven en kon ze gered worden door VIERVOETERS.

De pijn die Grivita moet hebben doorstaan is onvoorstelbaar. Toch had ze haar vertrouwen in de mensheid niet verloren. Ze kwispelde toen haar redders

arriveerden op de plek waar buurtbewoners haar zwaar gewond hadden gevonden. Na zorgvuldig uitgevoerde operaties werd haar kaak gerepareerd en kan Grivita weer normaal ademen en eten.

Nu leeft ze in Speranta, het hondenopvangcentrum in Roemenië dat wordt gesteund door VIERVOETERS, waar ze alle zorg en liefde krijgt van haar verzorgers. Ze heeft een eigen plekje om te spelen en slapen en is duidelijk blij om te leven. Ze kwispelt als ze wordt geroepen, geniet van een goede aaibeurt en wordt door haar verzorgers een prinses genoemd, omdat ze zich als een echte dame gedraagt. Ze is zelfverzekerd en de baas over alle andere honden.

Over kabouters en boeddha's

Tineke van Bottenburg (tuin 108)

Kweeklust - Lusthof- Hof van Eden; een plaats om het je naar de zin te maken, te genieten, je te verwonderen. Lopend over het tuinencomplex zie je dat iedere kweeklusteling haar/zijn eigen manier heeft om van de vierkante meters die de tuin beslaat een paradijsje te maken. Met bloemen, bomen, groenten, heggen, luie stoelen. En met grote en kleine verfraaiingen, zoals tuinkabouters en boeddha's. Met een paar tuinders sprak ik hierover.

Wie over het hoofdpad loopt kan de kabouter tuin van Co niet ontgaan (tuin 11). De hele zomer vrolijkt een bonte verzameling beeldjes de goed verzorgde groentetuin van Co op. En dat is ook precies haar bedoeling, een beetje vrolijkheid aanbrengen. Het zijn er dit jaar 26. De kabouters zijn meestal gekregen van de kinderen, soms "kwamen ze aanlopen". Het zijn er nu genoeg. Ze zijn heel divers. Je ziet een kabouter uit de reeks van de Zeven Dwerfen, er is een kabouter die een boek leest, eentje met een kleintje op de schouders en verschillende kabouters met tuingereedschap; dat zijn toch wel de echte tuinkabouters.

Co vindt het leuk als de kabouters er goed bij staan. Daarom neemt ze ze ieder najaar mee naar huis. Daar maakt ze ze goed schoon en krijgen ze allemaal een nieuw

laagje verf, te beginnen bij de rode muts. Door al die verschillende kleuren kost dat flink wat tijd; een prima werkje voor de middagen in de winter, als Egbert zijn siësta hield. In april/mei komen ze weer terug naar de tuin. Er is niet een speciale opstelling voor de kabouters, hun plaats in de tuin is maar net hoe het uitkomt. Ze hebben ook geen eigen namen, het zijn gewoon haar kabouters.

En, ...nee, ze verzetten geen werk, of toch? Het is wel opvallend hoe netjes de tuin er altijd bijstaat, ook als Co een paar weken naar Canada is.

Er zijn meer tuinen met kabouters. Niet makkelijk vanaf het pad zichtbaar, maar op een mooie plek op het terras staat de grote witte kabouter van Tineke en Andries (tuin 107). Ook een verwant van de Zeven Dwerfen. Wit, in harmonie met de witte eenden in de tuin.

En er is nog een grote witte kabouter bij Pieter (tuin 121). Helaas heeft deze een blessure opgelopen en moet worden hersteld. Voor deze puntmuts zoekt hij nog een pleeggezin.

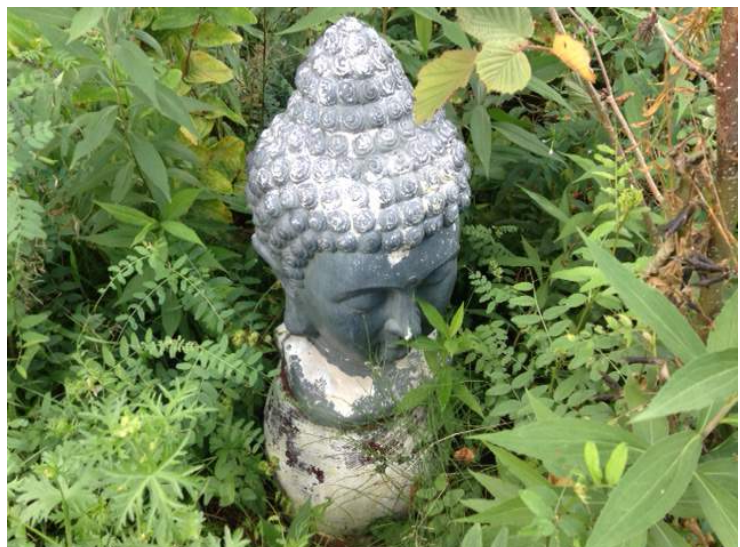
Lopend langs de tuinen kom je steeds vaker boeddha's tegen, zoals in de tuin van Inez en Imro. Kabouters zijn van vroeger, zei ze, boeddha's zijn tegenwoordig hip, eigenlijk een beetje de tuinkabouter van nu. Komen kabouters uit de sprookjeswereld, boeddha's zijn verbonden aan het boeddhisme, een levensbeschouwing. Of het nu komt doordat door radio/televisie/kranten/boeken onze wereld steeds groter wordt of doordat reizen naar verre landen steeds makkelijker wordt, feit is dat een Boeddhabeeld in de westerse wereld een graag geziene gast is, zeker ook in tuinen; ze zijn zelfs bij tuincentra te koop. Inez (tuin 126)

heeft boeddha's in haar tuin omdat ze ze mooi vindt, ze nodigen uit tot rust en stilte, een inspiratie voor haar yoga. Maar ze heeft ze ook gewoon voor de fun. En voornamelijk gekregen. Inez heeft een mooie kop van een boeddha, verscholen tussen het gras, een zittende boeddha van hout op het vogelvoederplankje, een vrolijke gezette boeddha van plastic, voorheen rood, nu oranje met goud.

Dit is een lachende boeddha, hij staat voor geluk, blijheid en goede gezondheid.

In de tuin van Sharon en Derk (13a) is een grote witte zittende boeddha te vinden, wit en omhangen met een bloemenslinger. Ook een beeld om vrolijk van te worden en om tot rust te komen. Verderop staat een boeddha beeldje op een hoge stenen sokkel. De beelden hebben een mooie plaats in de tuin en passen ook goed bij de tuin. En de twee boeddha beeldjes, die Sharon in 'de ruilhoek', vooraan bij Kweeklust, had gezet, hebben inmiddels een plek gekregen bij Andries en Tineke. Als ze zijn opgeknapt krijgen ze een plaatsje in de tuin.

Lang leve het zevenblad!

Else de Haan (tuin 14b)

Toen wij zes jaar geleden in Weesp kwamen wonen, bleek de tuin een zevenbladplantage. Zevenblad! Dat was ongeveer het ergste wat een tuin (en haar bezitter) kon overkomen, had ik als onwetende stadsbewoner altijd gehoord. Nu weet ik wel beter. Er zijn nog veel meer verschrikkelijke dingen die je als tuinier kunnen overkomen: slakken! heermoes! muizen! regen! geen regen! vogels die pasgeplante uitjes weghalen of de aardbeien opeten, om maar een paar rampen te noemen.

Zes jaar geleden was zevenblad nog mijn enige vijand en ik ging aan het werk: het zevenblad werd plantje voor plantje uitgetrokken...om met hernieuwde kracht een paar weken later weer terug te komen. Als er een aan mijn aandacht ontsnapte bloeide het na verloop van tijd met prachtige witte schermen. Het was dat het zevenblad nu eenmaal mijn vijand was, anders had ik er nog wel van kunnen houden.

Ik startte een zoektocht naar zevenblad in alle tuinboeken die ik kon vinden en op het internet. Het resultaat was niet hoopgevend. Zevenblad is een geduchte tegenstander, zullen we maar zeggen. Het laat zich niet zomaar verslaan. En...wat ik deed was helemaal verkeerd, bleek. Zevenblad met wortel en al uittrekken, werkt vrijwel nooit. Een klein stukje wortel dat overblijft kan weer voor een hele nieuwe generatie zevenbladjes zorgen. Zevenblad uittrekken betekent eigenlijk alleen maar zevenblad snoeien. En snoeien bevordert de groei, aldus mijn zegslieden van het internet. Een tuin moet eigenlijk geheel afgegraven worden voor definitieve opruiming van het zevenblad en dan nog heb je kans dat er weer uitlopers via de burens komen.

Die radicale aanpak van het tuinafgraven paste ik maar niet toe. Op advies van weer een ander tuinboek dekte ik het zevenblad af met karton en een dikke laag halfverteerde compost (de beroemde mulchlaag). Daarbovenop weer aarde, waar een zomer en een herfst lang mooie bloemen op bloeiden. Het jaar daarop was het zevenblad er weer. Gelukkig duidelijk gehavend door deze behandeling, want allang niet meer als monocultuur. Wat nu? Het meest voorkomende advies is uitputten: net zoals bij brandnetels, niet de al bij voorbaat verloren strijd met de wortels aangaan, maar systematisch alle blaadjes plukken, zodat de wortels geen voeding meer krijgen en na verloop van tijd het loodje leggen. Aan de slag. Een monnikenwerk. Urenlang zat ik midden tussen de planten fanatiek het nog alom aanwezige

zevenblad af te knippen. Het hielp. Het zevenblad is nu, na zes jaar nog niet verdwenen, maar duidelijk aan de verliezende hand.

De speurtocht op het internet leverde nog veel meer interessante informatie op die mijn relatie met het zevenblad veranderde: zevenblad is eetbaar en het is gezond. Het zit vol vitamine A en C en met mineralen (calcium, kalium en magnesium). Het is goed voor je nieren en werkt tegen jicht, aldus het internet. Gebruik het als sla, stoof het als spinazie, maak er stampot van of een hartige taart met eieren en kaas. Of maak pesto. Pesto? Dat moet met basilicum, in grote hoeveelheden. Zou dat nu kunnen met het vermaladijde zevenblad? Knoflook, pijnboompitten, parmezaanse kaas en olijfolie erbij. En ja wel, een heerlijke pesto. Over grote liefde kunnen we niet spreken, maar een vijand is het zevenblad niet meer.

Toen we na twee jaar op de wachtlijst de mooiste tuin (nou ja op al die andere mooiste tuinen na natuurlijk) van Kweeklust kregen, stond daar in volle glorie... zevenblad. Nu dus maar weer aan de slag met blaadjes knippen en pesto maken.

Recept pesto

- twee handen zevenbladblaadjes (liefst jonge), kleingesneden
- 2 tot 4 tenen knoflook alvast een beetje kleiner gemaakt
- hand ongezouten noten (pijnboompitten, cashewnoten, walnoten of hazelnoten)
- snufje zout,
- ongeveer 50 gram geraspte kaas (oude, pecorino of parmezaanse).

Maak alles fijn in een vijzel, met een staafmixer of in een blender en giet er zoveel (olijf)olie bij dat het een

smeuige saus wordt. Je kan er ook een druppeltje citroensap bij doen.

Dini Aalpol vond dit gedicht over de Berenklaauw

De Berenklaauw

**De brede bloemschermen van de berenklaauw
Giftige neef van het bescheiden fluitekruid,
Woekeren weer boven de zachte berm uit,
En brengen heel wat mede onkruid in het nauw.**

**Wat is het toch een patjepeee van een plant,
Zo groot, zo grof, zo helemaal leve-de-lol,
Van buiten veel te harig en van binnen hol,
Het tegendeel van delicaat en elegant,**

**Nog nimmer heilzaam, nuttig of aanvaard
bevonden...
De Willibrord Frequin van onze woeste gronden**

Jan Boerstoeel

Uit: Daniël Dee, Alexis de Roode & Benne van der Velde (red.)

Ik proef iets wat bedorven is

bloemlezing hekeldichten. ISBN 97890 5452 303 Uitgeverij Passage

Terugblik

Dini Aalpol (tuin 117)

Dit verhaaltje gaat een beetje terug in de tijd. Lang voor 1983, toen de Almere-spoorlijn een grote punt van onze volkstuin afsneed en we heel wat tuinen kwijt raakten.

We hadden toen een prima bestuur die door goed onderhandelen met de NS zorgde, dat we goed gecompenseerd werden en weer een flink stuk grond kregen voor nieuwe tuinen. Onze tuin verdween ook en ook die van onze bejaarde buurman. Over die buurman wil ik vertellen. Er golden toen heel andere regels en we hadden ook dieren op de tuin. Onze overbuurman had bv een geit in de schuur staan, die vetgemest werd voor z'n 25-jarige bruiloft. We hadden toen niet zoveel te makken! Onze buurman had een grote tuin,(1500m²) waarop een grote schuur stond met kippen. Z'n gewoonte was om tegen half een naar huis te gaan voor de warme hap. Na de maaltijd mocht hij graag een dutje doen, maar o wee..... Z'n dochter, die voor hem zorgde kon behoorlijk kwebbelen en dat verstoorde zijn slaapje. Hij bedacht de volgende oplossing. In het kippenhok bouwde hij een krib, legde er stro in en in het vervolg kwam hij, zo gauw de laatste aardappel verdwenen was, met gezwinde spoed naar de tuin, kroop in zijn krib en sliep een heerlijk middagdutje.

Een korte geschiedenis van VTKweeklust

(ontleend aan "Historie van VTKweeklust" van C.C.E. van der Veen)

Tineke van Bottenburg

In het begin van de vorige eeuw behoorde de grond aan de Lange Muiderweg, waar je nu op tuiniert, toe aan de Melkfabriek "Neerlandia", die gevestigd was aan de Achtergracht te Weesp. De heer Storms, een van de directeuren, bouwde op het achterste gedeelte van het land een tuinhuisje om daar in alle rust te kunnen werken. Zijn vrouw en hij waren enthousiaste tuinders.

De directeuren van de fabriek (de heren Storms en Jansen) gaven medewerkers de kans een stukje tuin te huren (op het voorste gedeelte van het complex) voor groenteteelt. Toen er vanuit de fabriek niet voldoende belangstelling was, kregen ingezetenen van

Weesp de gelegenheid een stukje grond te huren. De huur werd geïnd door medewerkers van de fabriek. De heer Veldrop, van Neerlandia, bouwde later twee grote druivenkassen achter op het complex. Op de tuinen 24 en 26 zijn de kasfundamenten nog aanwezig.

Op 29 november 1939 werd de **"Tuindervereniging Kweeklust Weesp"** opgericht. Gezegd wordt dat in de Vechtsteek de woorden "Kweken" en "Lust" veelvuldig voorkwamen en men vermoedt dat hier de naam Kweeklust uit voortgekomen is. Het eerste Huishoudelijk en Tuinreglement werd vastgesteld op de Algemene ledenvergadering van 20 februari 1941. Het complex werd gehuurd van Neerlandia. Het achterste gedeelte van het complex werd verhuurd aan de fa. v.d. Wurf. In 1942 werden via de Weesper courant tuinen te huur aangeboden; de huurprijs voor 225 m² was fl. 13,50 per jaar.

Verkoop aan derden

In 1945 werd het complex verkocht aan de zaadhandelaren de Gebr. Broeckmans. Het oppervlak van het terrein was 2 hectare, 27 are en 40 centiare. Het Algemeen Verbond van Volkstuinderverenigingen in Nederland te Amsterdam (AVVN) werd pachter, de AVVN verhuurde de grond aan Kweeklust. Eind 1967 wilden de gebr. Broeckmans de grond verkopen. Vraagprijs was fl. 30.000,00 en de voorwaarde was dat de grond bestemd moest blijven voor volkstuinieren. Een van de tuinleden, de heer Jan van Dijk, stelde het bestuur voor het land aan te kopen. Na aanvankelijk enige aarzeling vanuit het bestuur werd voor het voorbereiden van de koop een commissie ingesteld. Gevreesd werd n.l. dat als Kweeklust geen eigenaar zou worden, we

in de toekomst wel eens met stevige huurverhogingen te maken zouden kunnen krijgen. De AVVN wordt in december om adviesgevraagd. Deze adviseert aankoop en adviseert de financiering te regelen door middel van een lening bij alle leden, fl. 300,00 renteloos voor 20 jaar. Het bestuur stelt in maart 1968 aan de leden voor het complex aan te kopen en vraagt de leden een bedrag van tussen fl. 400,00 en fl. 800,00 te storten tegen een rente van 7%. Het was moeilijk het gevraagde bedrag bij elkaar te brengen. Inmiddels werd het land op verzoek van de gebr. Broeckmans doorverkocht aan iemand uit Nederhorst den Berg. Maar Kweeklust zette door. De financiering was tot het laatst een probleem: niet genoeg leden die geld konden inleggen, borgtocht van de gemeente die niet snel genoeg afkwam, de Rabobank die onder deze omstandigheden geen lening wilde verstrekken. Door een tijdelijke lening van de heer van Dijk aan Kweeklust is het allemaal nog op tijd goed gekomen. Op 1 november 1968 kon Kweeklust dan toch eigenaar worden van de grond, voor een bedrag van fl. 35.000,00.

Aanleg Flevospoorlijn jaren 70

De NS wil grond hebben t.b.v. de aanleg van de Flevospoorlijn. Van de 87 tuinen zouden er 30 moeten verdwijnen. Het bestuur koos aanvankelijk voor de strategie bezwaar aan te tekenen bij de gemeente en overheid. In 1981 werd duidelijk dat er geen ontkomen aan was en werd grond aan de NS verkocht. In het najaar van 1982 begon de aanleg van de nieuwe spoordijk. In 1983 was de dijk klaar. In 1983 wordt aan de noordoostkant van het complex weiland aangekocht van de firma Pronk (pachter was dhr Ebbelaar). Op dit nieuwe stuk werden 30 nieuwe tuinen gerealiseerd. Deze tuinen werden in de eerste plaats toegewezen aan de leden die hun tuin waren kwijtgeraakt. Het toenmalige bestuur heeft veel werk gehad aan deze "tuinverhuizing": taxaties eigendommen leden, uitgifte nieuwe tuinen, compensatieregelingen/gratis vervanging van tuinhuisjes voor gedupeerde leden, maar ook aanleg van een nieuw complex met infrastructuur, vernieuwing hoofdpad oude complex, vernieuwing ingang en nieuw hek. Het is allemaal gelukt, inclusief een complete aflossing van de Rabolening.

Wordt vervolgd.

Gevallen in de val van het jaar en jaren
op de waterspiegel een geknikt essenblaadje.
Het heft zijn kopje in de lucht,
vangt wind die het over het water blaast.
Een plat schuitje zonder roer met slechts een fok.

Nu al dagen lang dobbert het
als een wezenloos badeendje
de sloot op en af;
een botswagentje op de kermis
in stilte na sluitingstijd
Van wagentje naar wand,
van wagentje naar wagentje

Telkens bij takjes, blaadjes, rietstengels en kroost meert
hij even aan.
Nergens voor lang houvast: hij gaat weer heen en weer
volhardend hoopvol van een nieuwe jaar
van de volte ervan die nog in zijn nerven stuwt

28 oktober 2015

Hans Krabbe (tuin 10c)

